

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. **Megjelenik vasárnap.** Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, april. 19. 1868. 16. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Polgártársak! atyafiak! testvérek!

Mély szomorusággal és kesergő szivvel tudatjuk ismét minden rendü és rangu elvrokonainkkal, különösen pedig igen tisztelt atyánkfiaival, és testvéreinkkel, — miszerént szeretett principálisunk, e lap felelős szerkesztője és kiadó-tulajdonosa **Mészáros Károly** polgártársunk, az osztrák közös hadügyminiszter báró **Kuhn** altábornagy ur által a Ludas Matyi f. évi 10-ik számában Karakán Marczinak 57-ik eredeti levele miatt állitólagos rágalmazási perbe fogatván a pesti esküdtszék következő tagjai :

Fischer Károly,	**Kugler Antal,**	**Pfeffer János,**
Hantos János,	**Waltthier Ágost,**	**Schmidtlechner György,**
Preiszler József,	**Andaházy László,**	**dr. Apáthy István,**
Than Mór,	**Gregus Ágost,**	**dr. Rózsay József**

honpolgárok által v é t k e s n e k nyilvánittatván f. évi aprilis 17-én a sajtóbiróság által csak **egy évi** fogságra és **400** pft pénzbirságra itéltetett.

Minthogy azonban törvényes forma hiány forog fenn, s principálisunknak alapos kifogásai vannak a felperesi illetékesség ellen, védelmébe bele se bocsátkozott, hanem a vád megsemmisitése végett a nagyméltóságu magyar királyi hétszemélyes táblához felfolyamodott, mely — hisszük — az egész törvényes eljárást meg is fogja semmisiteni.

A tisztelt előfizetők megnyugtatására kinyilatkoztatjuk, hogy azért a **Ludas Matyi meg nem szünik.**

Pest, april 19-én 1668.

gyászoló baráti és munkatársai:

Karakán Marczi.	**Vén krónikás.**
Csalán Péter.	**Herkó Páter.**
Kondor Marczi.	**Antipáter**
Szapuló Matyi.	**és számtalan derék fráter.**

Ludas Matyi nótája.

Rosz időket élünk, rosz csillagok járnak
Az igazmondásért a börtönbe zárnak.
Sajtószabadságunk furcsa egy állapot, —
Dicsérnünk szabad csak a közös alapot.

Svarczgelb zászló hejh hajh . . de fekete sárga . .
Nemzeti szin hejh hujh . . árva szegény árva.
No de nem lesz már a sokáig még árva . . .
Kitüzzük az idén a budai várba.

Eredeti levelek.

LXIV.

Édes czimborám Matyi!

Szinte füstöl az üstököm belé, hogy ezt a sok ujságot olvasom, csupa Perczel gyenyerálisból áll ki mindegyik.

Még ugy elbizza magát az a vin obsitos katona, oszt azt gondolja magáról, hogy hát valami hires ember, pedig hát csak vót ükeme az; nem hiszem komám, hogy mikor olyan erösen járt a szája a honvédgyülésbe, — minekelötte oda ment vóna, valami grájzler boltba jól be nem hörpentett a sligovitzából ugy obsitos módra, osztán pityókos füvel elkezdte a maga hestóriáját mint Hári János uram; oszt a közt a sok honvédurak közt egynek se jutott eszébe, hogy Perczel uram még a pájinkát is szereti és hát hogy attól még az ember meg is pikósodhatik.

Na hát láddi komám! annak a mondója vaggok én, hogy hát az ember józan füvel nem is beszél olyan sok bolondot, mint Perczel uram ü kigyelme! mindazonáltal is habár Bécs városán jött legyen is keresztül — a hun ü kigyelmit kinyalta a nimet közösügyi hazafinak.

Láddi pajtás most világosodik már osztán szépen ki egymásután, hogy 1848-ban milyenek voltak a vezérek? és hogy hát az a szegény erös honvéd, mir nem menthette meg a hazát, a kinek a lelkébe Kossuth apánk öntötte a hazaszeretetet? hisz már akkor közösügyes vót ez a sok generális hogy a sas rugja meg öket, már akkor kacsintgatott a nimet felé mindegyik. Hej pajtás Matyi! ha én a mostani eszemmel ujra születhetnék, az árgyérussát majd megmutatnám én, hogy hát hogy kék ujra kezdeni 1848-at.

Most olvasom a Magyar Ujságból hogy az a pernahájder Görgei is Deák urammal czigárézik mindennap együtt, vajjon nem azon csakliznak-e egymásközt, hogy miképpen lehetne megint egy jó vásárt csapni, — mert mikor én két zsidót látok együtt, a mindig a harmadiknak rovására csinál hasznot magának. Meglásd czimbora! oda csapzik még harmadiknak Perczel uram is, akkor aztán elmondhatjuk hogy hármával jár a rosz . . . szerencse.

Elhidd pajtás! hogy hát nincs boldogabb ember ebbe a mostani világba a bolond embernél, a ki se irni se olvasni nem tud egy kukkot se, mert hát az olyannak nem fáj a lelke amolyan dolgokért, milyeneket már csak az ilyen magamféle tanult irástudó ember is ki silabizál az ujságokból, azok felett a sok hamisságok felett, amit minden nap tapasztal az ember; csak annyit mondok neked pajtás! hogy hát ugy meg is bántam, hogy már ennyi tudományom van, hogy ha tehetném, hát kicserélném magamat valami tökfilkóval, mingyá több becsületem lenne mint most van.

Kutyavilág e Matyi czimborám! oszt még is azok a legmirgesebbek benne, a kik a legnagyobb hunczutok.

Isten áldjon meg czimbora! adjon isten minél elébb jobb napokat mindnyájunknak.

Karakán Marczi
demokrata gulyásbojtár.

Girgucz Tógyer levele.

Egy uri asszonyság télen át Pesten lakván a jószágán gazdálkodó tiszttartónak a következő levelet irta:

Bizodalmas tisztartó ur!

Küldje el bizonyos embertül a taksát és küldjön friss turót és vajat valamint a szalámit a kamrábul; irja meg, hogy a kertben a vetemény milyen, különösen a lopótök, melyben a férjemnek mint tudja nagy kedve telik. Irja meg hogy viseli magát a fogadott lányom Anyicza. Az alsó jószágot pedig árendába akarván adni, szerezzen neki egy jó árendást.

Vagyok jó akarója

N. N. s. k.

Erre örménytisztartója igy felelt:

Tikintátus ju ásszuny! A puruncsulat szirint Juszti Dimiturtul itt köldük á pénz kit zsácskubá, áz egyik áz á huszikus á tikintátus ásszuny pénz á táksá, á másik á kupunuk ára á kisásszunyi; — de álázátusán kunyurgálok friss ulvásztott vájut nem küldhátok, mert áz ireg gázdá bitig, á filisigivel fekszik áz ágyun, há csák ükimük ketten nem kupulnak, nincs ki kupuljon; hánem fris turut küldük, de nem a tikintátus ásszuny bödünibe, mert áz nem ju, piniszes és büdös, hánem bilitettem á kisásszunyibá, mert áz mig uj, bifenekeltum, be is áknáztuttám jul. Rá páráncsultám Juszti Dimitirre, hogy á tikintátus ásszunynák, beádjá á szálámit jul. A mit á kertet illeti,ábbá á veteminy szip, de á tikintátus urnák lupus tükit fireg rágja, nem ju, lekányult á szára; áz Ánnyiczá kisász szonyrul pedig ánnyit mundhátuk, hugy egyátáljábá nem ju, csák kipzelje tikintátus ásszonyság ippen sz. Nikulás estvéjin bilimáztá á bulundság, egy buglás diák áz áblák on ungrándozott ki túle, de Ányiczá kisásszuny bezzeg tulem is ki káptá á mágáit.

Egyebiránt a tikintátus ásszony álsu jószágát in szivesen kiárendáluk, mert mind külsü mind belsü nágysága igin jul tudok — biz ázt most mindenki hásználjá, bitángulja, — hijábá ugy ván áz á hul ju gundviselü nincsen — á ki vágyuk á tikintátus ásszuny álázátus szolgáj.

GIRGUCZ TÓDOR
tisztartó.

Bizalmatlansági nyilatkozat.

Borsszem(telen) Jankónak.

Thisztüledre nem méltlhu hazaphih!

Ühn ungalanth vulth thiz példány motatvány számut — az én kedves thátele Kossuth Lajust —rágalmazu lapjábul khüideni, nékhem, khi thüzsgyükheres mogyar hozafhi vhagyuk.

Én a fhelesigem, mamele Rhézi és khis Khóbi fiam is eztet nagy indignátióval vetthük, még gyumor bajt is khopván thüle, ezért maszlegus lapját ne merje thübbet hozzánk khöldeni; mert hhülönben bephürlöm a nagysághus cs. kir. fiskhus Ráth Károly ornál.

Most az egyszer e shuk rungy paphirusért khüdük 3 az az hárum furinthut . . . f a p é n z b e n, azért, mhivel a khüzös mundhás azt tartja „Bulundnak a fapénz is ju, ha elveszti se khár!“

Khölönben thessék ne shukáig élöskhödni!

Sikluson mártius 25-én 1768.

Maradhuk nem thisztelüje
KRAPSZTRUTYH JONATHAN
emánczipá t és kikeresztelkedett zsidó firkász.

Sziporkák.

— Mért van a templom tornyán kakas, mért nem tyuk? kérdi a pap a legátust.

— Azért gondolom tiszteletes uram! mert ha tyuk volna odafenn és tojna, a tojások leesve összetörnének.

Ki mondja hogy a mi iróink nem talpig derék emberek?

Egyik Pest naplóját ir(at)ja; másik az egész „Századunk“-at vezérli; egy pár a „Hazánk“-at vezeti fülénél s orránál fogva; más a „Hont“ élteti; egy minden este számos „Hirnök“-öt küld szét (más költségén); más meg az „Idők tanuját“ hordja hátán; van a ki „Magyarország és a nagy világ“ segélyével harczol a „Hazánk s a külföld“ ellen; egyik a „Nép zászlóját lobogtatja; édes magunk pedig a „Nép szavát“ harsogtatjuk.

Meghalt a harmadfél jobbágygyal biró nemes ügyvédje! s minthogy nagyon szeretett és pedig hosszasan perlekedni, uj ügyvédet keresett. Ajánlottak neki egy tejfölös képü, de ügyes embert.

A kurta nemes azt kérdi a fiatal embertől:

— Hát domine spectabilis, fiatal barátom! érti e a prókátorságot; tudja e okosan vinni a pereket?

— Dicsekvés nélkül mondhatom, válaszol a kérdett hogy ügyes ügyvéd vagyok — s a mellett oly gyors, — hogy egy perem se tartott még tovább három hónapnál.

— A már baj! édesuram! Ha oly gyors, akkor nem használhatom! Megenne engem akkor az unalom; mert lássa én a pereket legalább 10 évig szeretem elhuzni.

Nagyon szorgalmazta a kereskedő inas egy urnál az összeget, mivel az uranak tartozott.

— Ugyan ne legyen oly türelmetlen, hisz csak nem szököm el vele! mondja az inas.

— De a főnökömnek mulhatlanul kell, mert ő akar megszökni.

Panaszkodott egy asszony a város kapitánynál, hogy a szomszédasszonya őt azzal fenyegeti, miszerint a legtöbb nép előtt fogja — lepiszkolni.

— Ne féljen lelkem! ha ezt tenni merészli, a szomszédasszonyát egy óra mulva bezáratom.

— Köszönöm ássan kegyességit, de jobb szeretném ha azt azonnal cselekedné, mielött lepiszkolna.

Őseik érdemeivel kérkedő mágnásaink hasonlók a mezei krumplihoz, melynek a java föld alatt van.

Sok pap olyan, mint az utmutató; mindenkinek mutatja az erény és igazság utját, de maga nem jár rajta.

A játékos olyan mint a madár,ma még szép külseje van, s holnap elhányja tollát.

Egy urfi cselédjei előtt büszkén számlálá őseit elő hogy ennyi meg annyi szép apja volt már.

„Hát atyja hány volt a nagyságos urfinak“ — kérdi az egyik együgyü cseléd.

I.

Lett vóna ennek a képnek fáin magyarázatja, hanem hát nem mertem kiirni, mert tegnapelőtt czudarul rám ijesztett a gyönyörü alkotmányos sajtóbiróság. Találja ki a publikum maga, de meg ne mondja az én jó ba-**Ráthomnak.**

Pattantyúk.

A kormánylapok eleinte Ludas Matyit csak zuglapnak czimezgették, s azt hirlelték róla, hogy egyébb se olvassa, mint nehány csárdabeli betyár. Azonban ez nem használt semmit, az olvasó közönség szaporodott egyre.

Ekkor elkezdtek ellene a Deákpárti tisztviselők hajtó vadászatot tartani a vidéken. E sem használt semmit, nőtt folyvást olvasó közönsége.

Ekkor tehát felléptek ellene a nagytiszteletü vizitátor és a főtisztelendő urak, beperelték s el is itéltették és horrendum! még inkább gyarapodott és növekedett az előfizetők száma.

S aztán mit tettek? Egy generálist küldtek ellene egész ármádiával. No, ha még ennek sem sikerül legyőzni: akkor bizonyosan segittségül hivják ellene a m u s z k á t.

A pesti állatkerti majmok kérvényt szándékoznak beadni a képviselőházhoz az igazgatóságnak azon alkotmány ellenes eljárása ellen, hogy a frakk és czilinder viseletet részükre mindezideig meg nem engedte.

Pesten a himző és sarkantyu utczákat a boldog alkotmányosság emlékére hir szerint k ö z ö s ü g y i utczának fogják elkeresztelni.

Szja! a majoritás mindenütt vivmányokat mutat fel.

Bécsből a concordátumot kurrentáltatja a klérus, hogy onnan utlevél nélkül elsomfordált.

Azt halljuk, hogy a haladó korszellem hatalma elől Jász-Alsó-Szt.-Györgyön huzta meg magát az ott levő számos baglyok és denevérek oduiban.

A Pesti Hirnyög 68 száma azt mondja hogy Mohács nem fogy ki a gyásznapokból, most meg az a gyász érte: h o g y d e m o k r a t a k ö r a l a k u l t b e n n e stb.

Nem az ott a baj édes János bácsi! hogy democrata kör alakult benne, hanem az, hogy mindeddig nem birt kiszabadulni a kendtek ultramontán befolyása alul.

Tudja-e kend János bácsi! hogy abba a régi veszedelemben is f ő p a p o k v i t t é k b e l e M o h á c s o t.

II.

Egy főváros vízvezető bizottmánya.

Megértük már azt, hogy fölemánczipálták a népet a robot alul, Amerikában eltörölték a rabszolgatartást itt is emánczipáltuk a zsidókat is. Most már csak arra vagyunk kiváncsiak, hogy hát a szegény néptanitókat és káplánokat mikor emánczipálják már dunán tul a vaskalap járma alul?

Siklósi is meginterpellálta a belügyminiszter urat hogy hát miért nem adnak utalvány nélkül puskaport? (Persze haza beszélt volna most ő is, mert érzi a követválasztás szagát, hanem meg késett már egy kicsit.)

A miniszter ur meg azt mondta hogy ő bizony nem hallja mert gyönge a füle.

Eszünkbe jut erről a két zsidó:

„Smüle alszol?

— Nem alszom. —

„No adjál 100 forintot hamar.

— Alszom. —

Mohácsnak most egyik fele áruló a másik fele bujtogató.

Hogy hogy?

Hát a kereskedők, mesteremberek — többnyire deákpártiak, árulják boltokban, piacon a portékáikat. A földmives osztály meg — többnyire Kossuthista— bujtogatja a szőllőjét mert most van a bujtás ideje.

Legujabb adoma.

Rektor: Mondd meg csak Kis Palkó kiteremtette e világot?

Kis Palkó: **Perczel Mór.**

Rektor: Enye beste lélek! talán olvastad a beszédjét?

Kis Palkó: Igen is olvastam rektram! abból tanultam meg, hogy ő kigyelme teremtett mindent ... Magyarországon.

A n. I...i nazarenusok hála és üdvözlő felirata a m. földi Asztaróthhoz.

Nagyságos basa! napnak öcscse, holdnak bátyja s a fehér elefánt örökös ura, „a káplánok s tanitók papi fejedelme! Rettenetes nagytiszteletü ur, nekünk drága nagyjóltevő urunk, békés boldog uralkodást, hosszu életet és jó étvágyat kivánunk te néked Ámen.

Mióta szent atyaságod egymásután nagy hamarjá ban e mi kis községünkből két fiatal papot kiturni méltóztatott, és pedig az elsőt azon vakmerősége miatt, hogy nagytiszteletüségednek isteni hatalmát be ismerni semmiképp sem akarta volna, a másikat meg azért, hogy nagytiszteletüséged által szorosan megvizsgáltatván — nagytiszteletüséged és szenttársaságával egészen atyafiatlan sógortalan és komátlan szegény lelki állapotban találtatott volna — sőt profétai lelkével azt is előre belátta n. t.. séged, hogy még a szent házasság által sem szándékozik a választott szentek aklába magát beköttetni a szeretetnek rózsa lánczai által: — azóta e mi titkos felekezetünk nőttön nől, gyarapodván gyarapszik.

Mig ezek közöttünk voltak olyan volt e mi titkos felekezetünk, mint mikor a jámbor juhnyáj közzé a farkas be téved, elragadozták vissza téritették Kálvinus tudományára a mi jámbor hiveinket. De mióta n. tisztséged tüzzel és „vassal" kiirtotta közölünk e két rendbeli megbotránkoztatót s különösen mióta a Kálvinus tudományát vallóknak olyan jámbor papot adományozni kegyeskedett, a kit már az eklézsiák földadással is kicserélték, miképen az lovakat szokás az vásáron, s mióta ezen gyülekezetnek megparancsolni méltóztatott hogy „menjetek el S. tornyára mely előttetek vagyon (amint irva találtatik Máté 21 rész 1 2 verseiben) és mindjárást találtok egy megkötött szamárt és az ő vemhét vele együtt hozzátok el" jó lesz az néktek papnak, azóta e mi titkos felekezetünk eddig kárhoztatott tudománya kovácsmühelyekben, malmokban és a szőlőtermő hegyeken nyilván prédikáltatik.

Ohajtottuk volna hogy sz. György betöltésénél is hasonló erőszakkal — vagy egyházi szóllással — erélyességgel járt volna el salamoni bölcsességed, mert a volt — de már felavanzsérozott pásztor alatt ezen mi kis keletkező gyülekezetünk ott is szépen kezdett már gyarapodni. De reméljük ha még valahol alkalom találkozaindik istenes hatalmának egész sujjával fog fel lépni s nem engedendi a szabad választás örvényébe sodortatni, inkább a mi társaságunkat gyarapitandja Eddigi hozzánk való kegyelmeiért engedje nagyhatalmiságod hogy szent csókjainkkal hintsük be pantallós lábait, de kérjük egész félelemmel és illő rettegéssel, vesse le előbb azokat a mosdatlan csizmákat melyekkel a tanitókat — csak ugy kihallgatás nélkül — szokta ki rugdosni hivatalaikból, s tegye félre azt az otromba furkós botot, melylyel a káplánokat szokta kidorgálni akkor, a midőn 20 frt törvényes évi dijaikkal be érni nem akarják sőt az ur Krisztus könnyü igáját egymaguk huzván, méltátlan panaszaikkal még nagytisztelendő urak angyali kényelmét megháboritani, s feneketlen erszényét megröviditeni — elég vakmerőképen szándékoznak. Fogadja legfőbb atyaságod forró hála csókjainkat. Tartsa meg isten további széles jó kedvében ami felekezetünk javára boldogitására Ámen.

Kelt L—on urunk 1868 esztendejének april 17. napján.

A nazarenusok fejei.
Matola Márton, takács.
Pőröly Péter, kovács.
Forgács Ábrahám, tisler.

Adomák.

A v... papnak szokása mindenkit kegyednek szólitani. Férfi vagy nő, ifju vagy öreg, ösmerős vagy ösmeretlen — előtte mind csak kegyed. El is nevezték „hallja kegyednek."

József napja volt. A szent atya elment egy hallgatójához Józsefet köszönteni. Jól találta magát az öreg ur; elpipáztak, elboroztak. Bor és pipa között elbeszélgettek a régi mult időről sokáig.

Mig bent a szobában kedélyesen folyt a mulatság, az alatt künt sötét lett, s a folytonos esözés miatt az utcza egy sártengerré vált. És mert nincs oly mulatság, melynek vége ne lenne, a szent atya is bucsut vett a társaságtól s haza felé indult.

Lassan, óvatosan lépegetett előre az öreg ur nehogy terjedelmes teste sulyegyent tévesztve — portréját az utcza sarában hagyja. De hát ki tudna elég óvatos lenni, hogy kikerülje azt, mit a sors reá mért? A jó öreg páter csak haladt egy ideig minden baj nélkül, egyszer valami csoszogást hall maga körül — néz és figyel, de semmi tárgy mely a sötétben még sötétebb alakot tüntetne fel. — A csoszogás mindig erősödik — most egy erős lökés és páterünk végig terült a pocsétában.

Az öreg ur feltápászkodván a sárból, csak anyit kiáltott a tova csoszogó bival után — mert a felöklelő nem volt más, mint egy kóborló bival — „no no ne lökdösődjék kegyed olyan erősen."

A falu csaplárja Mózsi tehenet hajtott a vásárra s utközben igy dicséré fel Mózsi tehenét:

Vegye meg khend atyafih! ezt a tehenet, mert bizuny isthen szelid ukus egy pára; meg uszthán azt is mundhatum felüle, hugy a khi ezt megveszi, veszen vele elég vajat is.

Persze ily dicséret után neki vágott az atyafi a vásárnak, hazavitte a tehenet nagy triumfussal. Az anyjuk aztán mindjárt aláült otthon megtudandó, hogy hát mennyit ér a vajas. De biz a jámbor állat oly gyéren cseppentette csurantotta, hogy a vásárló a maga fejétől is hamar megértette, hogy mit jelentett Mózsinak azon dicsérete... veszen kend vele elég vajat.

Deresre akarták huzni a czigányt, de a dáde nagyon könyörgött. Nem volt pardon. Utóbb csak azt kérte hogy ugy fekhessék a mint ő akarja, majd ugy csak kiállja valahogy.... ezt aztán meg engedték.

Kiteszik aztán a derest. A czigány meg le feküdt szépen alája, s kiáltván: „no most már verhettek a míg csak nektek tetszik.“

Pápán a sétatéren egy emeletes ház homlokzatán az év szám MDCCCL E van, mi annyit jelent, hogy ezernyolczszázötvenben Epült.

A diákság a sétatér padain üldögélve beszélgetett Ludas Matyi méltátlan elitéltetése fölött.

Azt mondja egyszer egyik:

„Tudjátok-e mit tesz az az MDCCCL E ott a házon?

— Hát azt teszi — szól a másik — hogy ezernyolczszázötvenben épült.

„Nem azt teszi — szól a kérdő, — hanem azt hogy: Ménkü Durrogjon, Csittegjen, Csattogjon, Csavarogjon a Lölkedbe.

— Hát az az E mit tesz ott? —

„No a meg talán azt teszi hogy.. Esküdtszék.“

A 61 utánni provisorium alatt körutat tön Pálffy Tolna megyében s a pinczehelyiek kivoltak elibe parancsolva mondvacsinált „éljen“eket orditani.

A pinczehelyiek azonban nem éljent, hanem „vivát“-ot kiáltoztak. Kérdi aztán a birótól Pálffy uram, hogy ugyan miféle náczio ez a pinczehelyi nép, hogy nem éljent, hanem vivátot kiált?

„Hát kegyelmes uram! felele a biró nagy alázattal — ezek a pinczehelyiek mind magyarok, hanem politikából tanitottam meg őket vivátot kiáltani, mert ha éljent kiáltanak, utánna kiáltják azt is hogy ... Kossuth!

A ... i traktus szórakozott esperestje, körlevelet bocsájtott lelkész társaihoz, s e körlevélre ily féle czimiratot irt.

„Nagytiszteletü, tisztelendő, általam igen tisztelt, tudós és okos tisztelendő lelkész uraknak.“

Egyik fiatal lelkész nem elégedvén meg, e rakásra halmozott titulusokkal, még e szót ragasztotta utánuk, — az eszemadtáknak.

Ez a körlevél aztán bejárta az egész tractust s a tisztelendő lelkész urak, kikhez e körlevél szóllott, meg nem foghatták,hogy a különben derék esperes miként halmozhat össze egy rakásra ilyen badar titulusokat.

Bizonyos ur, nehány nap egyik másik ismerőjéhez szüretelni járván, lovai sehol se kaptak abrakot. Negyednap midőn a borházban igen vigan lakozának az urak, szomoru képpel beállit a kocsis:

Tekintetes uram, abrakot már a szegény lovaknak! mert most sincs már emberi kép rajtok.

Pöre volt a u... i birónak egy odavaló sváb emberrel.

Mikor a szolgabiró mindkét felett kihallgatta az itéletet kimondta, a jegyzőkönyvet diktálta toll alá:

ilyen formán: N. N. községi biró komma N. N. lakossal komma előttem komma — —

Egyszer csak felszóllal a biró:

„Tekintetes uram én azt nem mondtam, nem is állom, ha ugy akar itélni a tekintetes ur én inkább le teszem a biró pálczát!

„Hogy hogy? hiszen még nem hallott kend semmit.

Hát ugy hogy én evvel a némettel nem vagyok koma, nem is leszek koma soha.

X. községben a községi kondás mint római katholikus utközben megállitván a református rektort, következő párbeszéd folyt köztük:

Kondás: — Ugyan kérem alássan rektram! mért nem vesz egy malaczkát.

Rektor: — Hát minek vegyek István, mikor igen bajos nőtelen embernek ápolgatni. —

Kondás: — Nem sokba kerül az, de hát hadd őrizném már rektoramnak csak egy malaczkát is.

Rektor: — De hát még is miért szeretné, őrzeni az én malaczomat István?

Kondás: Hát csak ezért kérem alássan, mivel nekem is van egy Pesta fiam, még pedig feje van a gyereknek, rektor ur tanitaná, én meg a malaczot őrzeném és se kigyelmednek nem kerülne a malacz őrzetés semmibe, se nekem az én Pesta fiam tanitása, megegyeznénk szépen egymással.

Perczeliáda.

Victoria! vivát! vivát!
Hangoztatja a kormánypárt,
Mint egy megbódult bakkecske
Ugrik is mellé még egy párt.

Vajh mi lehet örömének
Vigságának okozója?
Figyelj ide . . . annak leszek
Én mostan a megmondója.

Pesten honvédgyülés vala,
Persze sok honvéd volt jelen . . .
A többi közt Perczel Mór is . .
Mint egy tábornok megjelen.

S kezd beszélni nagy zaj között
Kezdettől egészen végig,
Kossuthot a porba sujtja?
Magát emeli az égig.

Perczel Mór magyar tábornok!
Ha még nem tudnád hát tud meg:
Még a deák is azt tartja,
Hogy . . propria laus sordet.

Kis Deák.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Mundja csak khend Mihály gazda, miért igyekszik a khurmány a demochrathus khürüket e l v e s z t h e n i?

Mihály. Hát hogy a társadalmat m e g m e n t s e.

Iczik. Thodja kend Mihály gazda! philek én nagyun a thársadalum mentüktül azuta, mintha Achtundvirzig othán Hajnau azzal khezdte, hogy a thársadalmat s annak kitünü tagjait megmentette az i l e t t h ü l. Otánna a herr dachtur Bach a thársadalmut megmenthette v a g y u n á t h u l. Azothán pedig a herr von Schmerling a thársadalmut megmenthette az alkutmánythul . . . a mi föggetlen minisztериumunk csakhnem lép az ily thársadalum menthük sorába, mert ü már nem thodná másthul megmenteni, mint etthül a kis szabadság formáthul.

Mihály. Bizony Iczik szomszéd! ha azt az egy pár szabadelvü irót, ki még meggyőződését, elvét és tollát nem adta oda zsoldért, olyan forma kriminálisan itélgetik el pesti esküdt uraimék, mint legközelebb a mi princzipálisunkat, megütheti ám a menydörgös menkü az ilyen sajtó szabadságot, nem messze állunk a Schmerling korszaktól.

Iczik. Hát thodja khend mi khölömbség van a vult pruvisurium és a musthani alkutm[illegible] khüzütt.

Mihály. Tudom, ha megmondja szomszé[illegible]

Iczik. Hát az a khülünbség van lássa khe[illegible]d! hogy akkur g e r m a n i s á l t a k minden erüvel, most pedig d e á k b i z á l n a k.

Mihály. Ad vocem deák . . . hallotta e szomszéd, mit mondott Deák uram Perczelnek, midőn azt kérdezte tőle a vitéz generál, hogy hogy tetszik a beszédje?

Iczik. Nus hát mit mundutt?

Mihály. Azt mondta biz az öreg ur, hogy örül, hogy nem ő irta.

Iczik. Herr Gott! mosthan már khezdem hinni, hugy Deák Ferencz csakogyan ukhus egy bülcs.

Borsszem Jankóságok.

Rüfki! sóg mir liebst mi a piszli?
Virem khering, ruhig nem hagy ma.
Sei still . . . sei still, halts Maul Dolfi!
Lehelleted csupa veres hagyma!

Ludas Matyi gyorspostája.

Vén krónikásnak. Közelebbi számunkban.

Turinba B . . . Gyulának : felhasználjuk.

Kondor Marczinak : Leveledet, hogy idején megkaphassam, inditsd utnak mindig hótfőn.

Több igen tisztelt olvasóinknak. A királyi fiskus mostanában annyira elfoglalt, hogy legjobb szándékom mellett sem válaszo hattam becses részvét nyilatkozataikra, melyeket édes örömmel vettem s a pénzbirság fedezésére beküldött hazafiui adományukat forróan megköszönöm, s jövő számban közleni fogom.

☞ Azon t. cz. előfizetőimet ☜

kik negyedévre csak 1 fttal, félévre csak 2 fttal fizettek elő, kérem az előfizetési öszveg kiegészitésére . . . mert . . . mert Asztaróth! most már csakugyan éhes . . . s ha be nem tömöm a száját . . . engem fal fel.

Rajzoló **Blumberg.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő : **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.